

De kleine Eurovisiesongfestival voor dummies®

SPIEKBRIEF

Wist je dat...

- ... het Eurovisiesongfestival jaarlijks ongeveer tweehonderd miljoen kijkers wereldwijd trekt?
- ... dit liedjesfestijn voor de eerste keer in 1956 plaatsvond?
- ... in de beginperiode iedere kandidaat in de officiële taal van het land diende te zingen?
- ... Nederland in 2019 de wedstrijd voor de vijfde keer won?
- ... Duitsland, Frankrijk, Italië, Spanje en Verenigd Koninkrijk ook wel de 'big five' worden genoemd?
- ... volgens het reglement geen echte dieren op het podium zijn toegestaan en ieder liedje maximaal drie minuten mag duren?
- ... onder andere Céline Dion, Julio Iglesias en ABBA na hun deelname aan het Eurovisiesongfestival op internationaal niveau zijn doorgebroken?
- ... het winnende lied 'Nocturne' uit 1995 maar vierentwintig woorden bevat?
- ... de IJslandse omroep een boete van zo'n 5000 euro kreeg, omdat de kandidaten van de groep Hatari de Palestijnse vlag omhooghielden tijdens de finale van 2019?
- ... Sandie Shaw (Verenigd Koninkrijk, 1967), Sertab Erener (Turkije, 2003), Dima Bilan (Rusland, 2008), Loreen (Zweden, 2012) en Emmelie de Forest (Denemarken, 2013) de wedstrijd wonnen op blote voeten?
- ... de kortste inzending nog geen anderhalve minuut duurde?
- ... na het winnen van de wedstrijd, Ruslana deelnam aan het Parlement van Oekraïne?
- ... de lelijkste outfit van de wedstrijd de Barbara Dex Award ontvangt?

De kleine Eurovisiesongfestival

voor
dummies[®]

Charlotte Valérie van Tilborg

BBNC
uitgevers

Amersfoort, 2019

Inhoud

Inleiding	11
Hoofdstuk 1: Iedereen houdt van het Songfestival	13
Het Eurovisiesongfestival in het kort	14
Een rariteitenkabinet? Het imago van het Songfestival	14
Een korte geschiedenis	16
Wie mag er meedoen?	18
Deelnemende landen	20
De grote vijf	22
Magere jaren voor de Big Five	23
Australië	24
Uitzending in Nederland	26
Het Songfestival en de LGBT+-gemeenschap	27
Hoofdstuk 2: Meedoen om te winnen: de wedstrijd	29
De opzet	29
Een kandidaat kiezen: de voorselectie	30
Interne selectie	31
Nationale selectie	32
Terugkerende artiesten	39
De week van het Eurovisiesongfestival	41
De show	43
Thema's	43
Postcards	44
Halve finales	45
De grote finale	46
Commentatoren	47

Hoofdstuk 1

Iedereen houdt van het Songfestival

Gezellig, 's avonds met je ouders op de bank, in je pyjama puntenlijstjes invullen. Voor velen klinkt dit bekend in de oren. Een jaarlijkse traditie mag het zeker genoemd worden: het Eurovisiesongfestival, oftewel de Eurovision Song Contest, de officiële internationale naam van het festival. Het is al jarenlang de bekendste entertainmentshow over heel de wereld. Wanneer de herkenbare melodie van Marc-Antoine Charpentiers 'Te Deum' door de televisiespeakers klinkt, weet iedere fan hoe laat het is: het Eurovisiesongfestival is officieel van start gegaan.

Het Eurovisiesongfestival in het kort

Tijdens het Eurovisiesongfestival nemen verschillende (over het algemeen Europese) landen het tegen elkaar op door middel van een lied. Ieder land stuurt één of meerdere artiesten naar het Songfestival om deel te nemen aan deze wedstrijd, waarbij zij hun thuisland vertegenwoordigen.

Alle artiesten proberen niet alleen een speciale vakjury, maar vooral ook de kijkers ervan te overtuigen dat zij het beste lied van heel de competitie hebben. Winnen, daar draait het immers om bij een wedstrijd. De vakjury's geven punten aan de hand van een aantal criteria, en de kijkers thuis kunnen via televoting hun favoriet kiezen. De artiest met in totaal de meeste punten wint het Eurovisiesongfestival.

De wedstrijd wordt over heel de wereld uitgezonden. Wereldwijd kijken er jaarlijks zo'n 180 tot zelfs 200 miljoen mensen naar het Eurovisiesongfestival. Hiermee is het de best bekeken liedjeswedstrijd ter wereld.

Het Eurovisiesongfestival vond voor het eerst plaats in 1956. Destijds was de show nog een formele bedoening, tegenwoordig is het groots en modern. De show van toen is amper nog te vergelijken met die van tegenwoordig, hoewel de krachtige kern altijd onveranderd is gebleven.

Een rariteitenkabinet? Het imago van het Songfestival

De kandidaten zijn vrij om de invulling van hun deelname vorm te geven, waardoor er nog wel eens rare, opvallende of ronduit bizarre optredens tussen zitten. Hierdoor had het Eurovisiesong-

festival lange tijd bepaald geen serieuze reputatie. Een gigantisch hamsterrad, een zingende kalkoen, monsterkostuums, een grote, rode luchtballon of een dansende gorilla: het is allemaal op het podium te zien geweest.

Ook Nederland doet soms mee aan de traditie van bizarre optredens. Denk aan Joan Franka's indianentooi en Sieneke's optreden met het levensechte orgel. Uniek entertainment, daar staat het Eurovisiesongfestival bekend om. Maar dit maakt het Songfestival juist ook geliefd: dit is de plek waar het allemaal mogelijk is en geaccepteerd wordt.

Glitter en vuurwerk zijn vaste waarden in het Songfestivalwoordenboek. Juist de extravagante en overdreven acts, gegoten in een europopjasje, hebben ervoor gezorgd dat iedereen weleens van het Eurovisiesongfestival heeft gehoord of een uitzending heeft gekeken. Niets is te gek en letterlijk alles wordt uit de kast getrokken om het publiek een onvergetelijke show te geven en de winst in de wacht te slepen.

BELANGRIJK

Zo was het althans tot enkele jaren geleden. Natuurlijk bevat het tegenwoordige Songfestival nog steeds opvallende acts, maar de nadruk lijkt de laatste jaren toch op andere zaken te liggen. Het draait niet meer enkel om zo bizar mogelijke optredens; opvallen kan ook met een mooi, intiem nummer. Het gaat om het totaalpakket, waar het vertellen van de boodschap zeker bij hoort. Het lied, de uitvoering en de presentatie zijn allemaal belangrijk en moeten in de juiste verhouding met elkaar zijn.

Het omslagpunt voor Nederland kwam na enkele jaren van nietszeggende inzendingen. In 2011 was het dieptepunt bereikt: Nederland belandde op de allerlaatste positie op het Eurovisiesongfestival. En juist toen iedereen de hoop bijna opgegeven had,

stapte de gelauwerde rockzangeres Anouk naar voren. Ze wilde graag Nederland vertegenwoordigen in de competitie. Met het rustige 'Birds' behaalde ze in 2013 een mooie negende plaats en zorgde er eigenhandig voor dat Nederland sindsdien weer serieus deelneemt aan de liedjeswedstrijd.

Ook Loreen zorgde in die periode voor een nieuw kwalitatief hoogtepunt op het Songfestival. Haar winnende lied 'Euphoria' is tot op de dag vandaag een Songfestivalklassieker en wordt nog steeds dagelijks op verschillende radiozenders uitgezonden.

De winnaar van het Eurovisiesongfestival staat dikwijls een internationale carrière te wachten. Zeg nou zelf, wie kent ABBA, Céline Dion en Loreen nou niet? Of juist de ooit onbekende Nederlander Duncan Laurence, die na het winnen van het Eurovisiesongfestival een internationaal bekende naam is geworden? Zij zijn allemaal bekend geworden na hun winnende deelname aan het Eurovisiesongfestival.

Een korte geschiedenis

Het Eurovisiesongfestival is voortgevloeid uit een andere grote liedjeswedstrijd: het Festival van San Remo (Festival di Sanremo), dat elk jaar wordt gehouden in de Italiaanse badplaats San Remo. Het festival vond in 1951 voor de eerste keer plaats en bestaat nog steeds.

Tijdens het Festival van San Remo strijden Italiaanse artiesten om het beste lied van Italië. De wedstrijd bestaat uit meerdere rondes, verdeeld over verschillende uitzendingen. De winnaar wordt bepaald door een vakjury en de kijkers thuis. Daarover later meer.

De European Broadcasting Union besloot dit populaire concept over te nemen: een liedjeswedstrijd, maar dan in Europa, met

verschillende landen als kandidaat. Het doel was om landen te verbinden en Europa weer samen te brengen door middel van muziek.

De Zwitserse ondernemer en toenmalig directeur van de European Broadcasting Union, Marcel Bezençon, keurde het idee goed en ontwikkelde het verder. In 1956 vond de eerste editie van het Eurovisiesongfestival plaats in Zwitserland, het thuisland van Bezençon. Het festival werd ook toen al op televisie uitgezonden, al hadden destijds maar weinig mensen een toestel. De opnamen zijn helaas niet bewaard gebleven.

De opzet van dat eerste Eurovisiesongfestival verschilde nogal van het Songfestival dat wij nu kennen. Het was een vrij formeel evenement en er namen slechts zeven landen deel, die zich presenteerden door middel van één zanger of zangeres die elk twee liedjes ten gehore brachten. De liedjes werden vertolkt met begeleiding van een liveorkest.

De winnaar werd bepaald door een jury en ook werd de puntentelling in de eerste paar jaar niet openbaar bekendgemaakt. In de loop der jaren is dit veranderd. Tegenwoordig wordt de puntentelling samengesteld door een vakjury en kijkers samen. De puntentelling wordt ook direct op televisie bekendgemaakt en is het spannendste moment van heel de wedstrijd.

De Europese liedjeswedstrijd was oorspronkelijk bedoeld om een West-Europese eenheid te vormen, vandaar dat in de eerste edities alleen België, West-Duitsland, Frankrijk, Italië, Luxemburg, Nederland en Zwitserland meededen aan de competitie. In de jaren daarop volgden Denemarken, Finland, Oostenrijk, Spanje, het Verenigd Koninkrijk en Zweden. Door deze Europese liedjeswedstrijd konden deze landen na de Tweede Wereldoorlog en tijdens de roerige Koude Oorlog laten zien hoe vrijheid eruitzag.

De vrijheid van het Eurovisiesongfestival bood als het ware een tegenhanger voor het communisme. Het vormen van een eenheid door middel van een cultureel evenement was het hoofddoel, maar stiekem werd ook de uitbreiding van het netwerk van de European Broadcasting Union gepromoot en gevierd.

Als tegenhanger van het Eurovisiesongfestival organiseerden de Oost-Europese landen met ingang van 1977 in Polen het Festival van Sopot, een liedjeswedstrijd georganiseerd door Intervision (Oost-Europese omroeporganisatie, vergelijkbaar met de European Broadcasting Union). Niet alleen deden aan dit festival de Sovjet-Unie, Polen en Canada mee, maar ook Zwitserland en het Verenigd Koninkrijk. Het festival is inmiddels groter geworden en vindt nog steeds ieder jaar plaats.

Na het vallen van het IJzeren Gordijn voegden andere landen zich al snel bij de succesvolle formule van het Eurovisiesongfestival, dat tot op de dag van vandaag ieder jaar rond de veertig deelnemers telt.

Wie mag er meedoen?

Om deel te mogen nemen aan het Eurovisiesongfestival moet een land aangesloten te zijn bij de European Broadcasting Union (afgekort: EBU). Deze organisatie is een van de belangrijkste schakels in het Songfestivalgeheel. De EBU is namelijk het orgaan waarin publieke omroepen in (voornamelijk) Europa samenwerken. Om lid te worden van de EBU dient het land zich te bevinden binnen het uitzendgebied van de International Telecommunication Union (afgekort: ITU). Dit gebied wordt ook wel de 'European Broadcasting Area' genoemd.

De ITU een organisatie van de Verenigde Naties, die verantwoordelijk is voor het vaststellen van internationale (telegraaf)verbindingen, maar ook voor radio- en telecommunicatie.

WANNEER MAG JE ALS LAND MEEDOEN?

BELANGRIJK

Vaak wordt gedacht dat een land lid moet zijn van de Europese Unie of in Europa moet liggen om mee te mogen doen aan het Eurovisiesongfestival. Dit is onjuist. Slechts een actief lidmaatschap van de European Broadcasting Union is voldoende om mee te mogen doen aan het Eurovisiesongfestival.

De landen Armenië, Azerbeidzjan, Georgië en Turkije liggen bijvoorbeeld geografisch gezien niet in Europa en zijn ook geen lid van de Europese Unie. Albanië, IJsland, Moldavië, Montenegro, Noord-Macedonië, Noorwegen, Oekraïne, San Marino, Servië en Zwitserland liggen geografisch gezien wel in Europa, maar zijn niet lid van de Europese Unie. Dat maakt allemaal niet uit, want deze landen zijn aangesloten bij de EBU en mogen dus meedoen aan het Eurovisiesongfestival.

Naast het lidmaatschapsgeld dient elk deelnemend land ieder jaar een bedrag te betalen om mee te mogen doen aan de grote competitie. Je kunt dit zien als een soort inschrijfgeld. Het bedrag varieert per land. Nederland betaalt jaarlijks ongeveer 250.000 euro om mee te mogen doen aan het Eurovisiesongfestival. Duitsland, Frankrijk, Italië, Spanje en het Verenigd Koninkrijk (de Big Five, zie verderop in dit hoofdstuk) betalen meer dan de andere landen.

Deelnemende landen

Zoals ik eerder schreef, begon het Eurovisiesongfestival in 1956 met slechts zeven deelnemende landen: België, West-Duitsland, Frankrijk, Italië, Luxemburg, Nederland en Zwitserland.

Tegenwoordig ligt het aantal deelnemende landen rond de veertig. In 2019 bijvoorbeeld deden de volgende landen mee aan het Eurovisiesongfestival:

» Albanië	» Israël	» Roemenië
» Armenië	» IJsland	» Rusland
» Australië	» Italië	» San Marino
» Azerbeidzjan	» Kroatië	» Servië
» België	» Letland	» Slovenië
» Cyprus	» Litouwen	» Spanje
» Denemarken	» Moldavië	» Tsjechië
» Duitsland	» Montenegro	» Oekraïne
» Estland	» Nederland	» Verenigd Koninkrijk
» Finland	» Noord-Macedonië	» Wit-Rusland
» Frankrijk	» Noorwegen	» Zweden
» Georgië	» Oostenrijk	» Zwitserland
» Griekenland	» Polen	
» Hongarije	» Portugal	
» Ierland		

Oekraïne nam uiteindelijk niet meer deel aan de show van 2019, vanwege een conflict met de artiest die het land zou vertegenwoordigen. Zij zou naar verluidt een wurgcontract onder ogen hebben gekregen, waarin stond dat zij in de toekomst niet meer in Rusland zou optreden. Ze weigerde dit contract te tekenen en dat gold ook voor andere acts uit Oekraïne. Om deze reden diende het land zich terug te trekken uit de competitie, omdat het met geen van de kandidaten een contract kon sluiten.

Dit is overigens niet de eerste keer dat er een conflict is tussen de twee landen. In 2017 werd Julia Samoylova gekozen om Rusland te vertegenwoordigen op het Eurovisiesongfestival. De liedjeswedstrijd was het jaar daarvoor gewonnen door de Oekraïense Jamala, waardoor het Eurovisiesongfestival in Kiev in Oekraïne georganiseerd werd. Vanwege het Krimconflict tussen Rusland en Oekraïne werd de Russische zangeres door de Oekraïense veiligheidsdienst onder de loep gelegd.

Uit dit onderzoek kwam naar voren dat Samoylova eerder naar de Krim was gereisd om op te treden, wat de Oekraïense autoriteiten niet licht opnamen en ze gaven de Russische zangeres een inreisverbod van een aantal jaar. De EBU probeerde het conflict te sussen, maar het kwaad was al geschied en Rusland besloot zich dat jaar volledig terug te trekken. Het jaar daarop keerde Rusland terug met hetzelfde nummer, 'I Won't Break', maar wist zich niet te kwalificeren voor de grote finale.

Ook Andorra, Bosnië en Herzegovina, Bulgarije, Luxemburg, Marokko, Monaco, Slowakije, Turkije hebben in het verleden meegedaan, maar zich om verschillende redenen toch teruggetrokken. Zo trokken Andorra, Bosnië en Herzegovina, Bulgarije, Luxemburg, Monaco en Slowakije zich terug om financiële redenen: zij zouden het geld niet hebben of er niet (meer) aan uit willen geven. Zolang deze landen lid blijven van de European

Broadcasting Union kunnen ze er nog altijd voor kiezen om toch weer deel te nemen aan het Eurovisiesongfestival.

Algerije, Egypte, Jordanië, Kazachstan, Libanon, Libië, Tunesië en Vaticaanstad voldoen aan de eisen van de European Broadcasting Union om deel te nemen aan het Eurovisiesongfestival, maar hebben dat tot op heden niet gedaan.

De grote vijf

Tijdens de wedstrijd wordt er vaak gesproken over de bekende 'Big Five'. Dit zijn de vijf landen die het Eurovisiesongfestival die financieel gezien de grootste bijdrage leveren aan het evenement en de organisatie. Daarom zijn deze landen ieder jaar opnieuw verzekerd van een plekje in de grote finale. De Big Five betalen ieder jaar elk zo'n 400.000 euro voor hun deelname.

BELANGRIJK

DE BIG FIVE BESTAAT UIT:

- Duitsland
- Frankrijk
- Italië
- Spanje
- Verenigd Koninkrijk

Voorheen bestond deze groep uit vier landen, de 'Big Four'. Na veertien jaar niet mee te hebben gedaan aan het Songfestival maakte Italië bekend zich vanaf 2011 aan te sluiten bij de Big Four en zo ontstond de Big Five die we tegenwoordig kennen.

BELANGRIJK

Naast deze vijf automatische finalisten is ook de winnaar van het voorgaande jaar direct gekwalificeerd voor de grote finale. Dit is eigenlijk ook wel logisch. Het gastland stopt namelijk enorm veel geld in het organiseren van het

festival. En toen Australië in 2015 voor de eerste keer mocht deelnemen aan het Eurovisiesongfestival, werd dat land als een soort welkomstgeschenk ook direct voorzien van een finaleplaats (zie verderop in dit hoofdstuk).

Je moet alleen niet denken dat een directe plaatsing in de grote finale altijd even positief uitpakt. Het nadeel is namelijk dat de kijker maar één mogelijkheid heeft om het optreden te beoordelen, in tegenstelling tot bij reguliere landen, die zich in een van de halve finales moeten kwalificeren en daarna in de grote finale opnieuw mogen optreden. Deze landen krijgen dus tweemaal de kans om hun lied te presenteren aan het publiek en de kans dat de kijker het optreden onthoudt is daarmee een stuk groter.

Hoe nadelig dit kan zijn voor de Big Five lees je in de volgende paragraaf.

Magere jaren voor de Big Five

Tegenwoordig doen de Big Five het niet zo goed meer op het Eurovisiesongfestival. Hoge eindposities blijven veelal uit, om van winst nog maar te zwijgen. In de afgelopen tien jaar is Duitsland het enige land van de Big Five geweest dat het Songfestival heeft gewonnen: de Duitse zangeres Lena Meyer-Landrut won in 2010. Dat staat in schril contrast met het feit dat Duitsland in de afgelopen tien jaar maar liefst zes keer heel laag op het scorebord stond, waarvan drie keer zelfs op de allerlaatste plaats: in 2005 met Gracia's 'Run & Hide', in 2015 met 'Black Smoke' van Ann Sophie, en in 2016 met 'Ghost' van Jamie-Lee Kriewitz. In 2019 behaalden de Duitse Sisters met 'Sister' de op een na laatste positie.

Frankrijk is de afgelopen tien jaar zo'n acht keer ergens onder aan het scorebord beland, waarvan één keer op de laatste plaats: Twin Twin behaalde met 'Moustache' het minste aantal stemmen in de finale.

Spanje is ook een van de recordhouders als we kijken naar de slechtste scores van de afgelopen tien jaar. Het bevond zich net als Frankrijk maar liefst acht keer in de onderste regionen van het scorebord, waarvan één keer op de allerlaatste plek, met dank aan Manel Navarro en zijn liedje ‘Do It for Your Lover’.

Vergeleken met Big Five-genoten Frankrijk en Spanje behaalt Italië doorgaans heel redelijke resultaten. Het land nam in 2011 voor het eerst in jaren weer deel aan het Eurovisiesongfestival en wist toen direct de tweede plaats te veroveren met Raphael Gualazzi's ‘Madness of Love’. Over het algemeen genomen belanden de Italiaanse inzendingen vaker aan de linkerkant dan aan de rechterkant van het scorebord.

Alleen in 2014 ging het even mis: met haar ‘La mia città’ wist Emma Marrone niet hoger dan de 21e plaats (van de 26) te komen. Il Volo zorgde er met ‘Grande amore’ voor dat Italië in 2015 weer op de derde plaats terechtkwam, en Mahmood deed het in 2019 zelfs nog beter. Zijn lied ‘Soldi’ eindigde op de tweede plek in de finale.

Het Verenigd Koninkrijk boekt dan weer beduidend minder succes op het Eurovisiesongfestival. In de afgelopen tien edities belandde het Verenigd Koninkrijk acht keer ergens onderaan op het scorebord. Het grootste succes van de afgelopen tien jaar was de vijfde plaats in 2009, met ‘It’s My Time’ van Jade Ewen. In 2003, 2008, 2010 en 2019 eindigde het Verenigd Koninkrijk als allerlaatste.

Een automatische plek in de finale is dus absoluut geen garantie voor succes op het Eurovisiesongfestival!

Australië

Sinds 2015 doet Australië ook mee aan het Eurovisiesongfestival. Het Eurovisiesongfestival is al jaren een erg goed bekeken en ontzettend populaire show in Australië. Het Songfestival wordt

sinds 1983 uitgezonden via de Australische omroep SBS. Beginnend met zo'n half miljoen kijkers per jaar, groeide de show uit tot een van de best bekeken muziekshows van Australië, met ieder jaar ongeveer vier miljoen kijkers. En dat aantal stijgt alleen nog maar sinds het land daadwerkelijk meedoet.

De Australische omroep SBS gaf al langer aan dat zij graag mee wilden doen aan de jaarlijkse liedjeswedstrijd. Australië is geen actief lid van de EBU, wat in principe wel een deelname-eis is (zie de paragraaf 'Wie mag er meedoen?', eerder in dit hoofdstuk). Maar omdat het Songfestival er zo populair is en ieder jaar ontzettend goed wordt bekeken, besloot de EBU dat het land in 2015 eenmalig deel mocht nemen, vanwege het zestigjarig jubileum van het Eurovisiesongfestival. Voor deze editie mocht Australië zich direct kwalificeren voor de finale, naast de Big Five en de winnaar van het jaar daarvoor, Oostenrijk.

En het bleef niet bij die ene deelname, want Australië is sinds die eerste keer in 2015 nog steeds van de partij. Het land doet het zelfs erg goed. De Australische inzendingen behalen ieder jaar de finale en ontvangen vrij hoge eindscores:

- » 2015: Guy Sebastian - 'Tonight Again': 5e plaats in de finale
- » 2016: Dami Im - 'Sound of Silence': 1e plaats in de halve finale en 2e plaats in de finale
- » 2017: Isaiah Firebrace - 'Don't Come Easy': 6e plaats in de halve finale en 9e plaats in de finale
- » 2018: Jessica Mauboy - 'We Got Love': 4e plaats in de halve finale en 20e plaats in de finale
- » 2019: Kate Miller-Heidke - 'Zero Gravity': 1e plaats in de halve finale en 9e plaats in de finale

De eerste vier jaar koos Australië zijn kandidaat direct, maar sinds 2019 kiest het Australische publiek welke artiest er afgevaardigd wordt via de nationale selectie 'Australia Decides'.

Uitzending in Nederland

In Nederland zijn via de NPO diverse omroepen aangesloten bij de European Broadcasting Union. De NPO is het overkoepelende bestuursorgaan van verschillende omroepen met een uitzendlicentie. Deze omroepen zijn verdeeld in twee categorieën: taakomroepen en omroepverenigingen.

Onder de taakomroepen valt onder andere NOS, de Nederlandse Omroep Stichting. De taakomroepen hebben als taak het Nederlandse publiek te voorzien van onafhankelijk nieuws.

De tweede categorie, de omroepverenigingen, zijn eerder opgericht voor specifieke doelgroepen en vormen een afspiegeling van de Nederlandse samenleving. Een bekende omroepvereniging is AVROTROS. Dit is een fusie van de Algemene Vereniging Radio Omroep (AVRO) en de Televisie & Radio Omroep Stichting (TROS). Deze twee omroepen gaan sinds 2014 door het leven als AVROTROS.

AVROTROS heeft, volgens de officiële website, vijf idealen: mensen samenbrengen, bijdragen aan een veilige en rechtvaardige samenleving, de kunst- en cultuurbeleving in Nederland stimuleren, mensen helpen het nieuws te duiden en een thuishaven zijn voor de jeugd.

Zowel de NOS als AVROTROS is aangesloten bij de European Broadcasting Union en het Eurovisiesongfestival wordt jaarlijks uitgezonden via AVROTROS op NPO1. Jaarlijks trekt het Eurovisiesongfestival miljoenen kijkers in Nederland. In 2019 trok de

uitzending van de halve finale waarin Duncan Laurence optrad meer dan drie miljoen kijkers en de grote finale zelfs meer dan vier miljoen kijkers.

Het Songfestival en de LGBT+-gemeenschap

Het Eurovisiesongfestival is opvallend populair bij de LGBT+-gemeenschap. Dat is zelfs een van de meest vanzelfsprekende aspecten van het Songfestival geworden.

De afkorting LGBT+ is Engels en staat voor onder andere lesbian, gay, bisexual en transgender people. Oftewel, lesbische, homo-seksuele, biseksuele en transgender personen.

Waarom is juist het Eurovisiesongfestival zo populair bij deze gemeenschap? Een belangrijke reden is de aard van het festival: het vieren van diversiteit. Veel grote internationale evenementen, zoals het WK voetbal en de Olympische Spelen, zijn doordrenkt van heteroseksualiteit en het is dan ook niet gek dat de LGBT+-gemeenschap zich hier niet thuis bij voelt.

Het Eurovisiesongfestival daarentegen is wel heel toegankelijk. Het Songfestival biedt een plaats waar iedereen even waardevol is en dezelfde rechten heeft, daar waar de LGBT+-gemeenschap in de 'gewone' wereld dikwijls nog niet volledig geaccepteerd wordt en soms zelfs wordt vervolgd.

Sinds de jaren zeventig biedt het Eurovisiesongfestival een podium voor echt iedereen: grote, gespierde vrouwen die uitbundige ballads zingen, gekke dansjes en veel glitter, alles kan en mag en iedereen maakt kans op de winst.

Sommige leden van de LGBT+-gemeenschap vinden ook herkenning in het wedstrijdelement van het Eurovisiesongfestival. Je kunt dit vergelijken met het zich continu moeten bewijzen in een wereld waarin heteroseksualiteit wordt gezien als de enige 'juiste' levenswijze.

Hoe dan ook: alles en iedereen is welkom op het Eurovisiesongfestival. Veel deelnemers zijn zelf ook openlijk LGBT+. Denk aan de overwinning van Conchita Wurst in 2014. Het optreden door de 'vrouw met de baard' ging eigenlijk heel erg over de acceptatie van de LGBT+-gemeenschap. Wurst gebruikte het Eurovisiesongfestival-podium om een belangrijke boodschap over acceptatie en gelijkheid te verkondigen.

ACCEPTATIE, DE EUROVISIE- GEMEENSCHAP: GELIJKHEID EN HET VORMEN VAN EEN EENHEID

BELANGRIJK

Je zou dus kunnen stellen dat wat ooit begonnen is als liedjeswedstrijd inmiddels een platform is geworden om belangrijke LGBT+-rechten te verdedigen, omdat deze gemeenschap nog steeds niet volledig geaccepteerd wordt in de maatschappij. Het Eurovisiesongfestival biedt een plek waar leden van de LGBT+-gemeenschap hun seksualiteit kunnen vieren, waar mensen met verschillende achtergronden worden verenigd en waar, het draait om acceptatie, gelijkheid en het vormen van een eenheid centraal staat. Het Eurovisiesongfestival heeft dezelfde missie als de LGBT+-gemeenschap en hierdoor is het een perfecte plek voor de LGBT+-gemeenschap.